

ABC liturgic- Liturgiile ritului bizantin

Liturgiile ritului bizantin au fost alcătuite de Sfinții Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur. Așa numita „Liturgie a darurilor mai înainte sfințite”, pusă sub numele Sfântului Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturgie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturgiile propriu-zise, săvârșite anterior.

Sfântul Vasile cel Mare (379), Arhiepiscop al Cezareei Capadociei, mare teolog și păstor al Bisericii, a redactat pe baza tradiției capadociene o Liturgie care a fost adoptată și la Constantinopol. Vechimea și autenticitatea acestei Liturgii este confirmată de numeroase mărturii.

La sfârșitul sec. IV și începutul sec. V dH. a ajuns Arhiepiscop al Constantinopolului Sfântul Ioan Gură de Aur, originar din Antiohia. El a redactat o altă Liturgie, în tradiție antiohiană, care îi va purta numele. Lipsa unor mărturii la contemporanii, istoricii, biografii și panegeriștii acestui Sfânt Părinte cu privire la alcătuirea Liturgiei a făcut ca autenticitatea acesteia să fie contestată. Dar s-a demonstrat că rugăciunile sacerdotale ale Liturgiei, inclusiv anaforaua liturgică, aparțin Sfântului Ioan Gură de Aur care, preluând o tradiție mai veche, le reformulează cu propriile sale cuvinte.

Până în sec. X, Liturgia Sfântului Vasile cel Mare era Liturgia slujită în mod curent în Biserica Ortodoxă fapt dovedit de așezarea ei în manuscrise, până în sec. X, înaintea Liturgiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Ea este de mai mare întindere decât aceea a Sf. Ioan Gură de Aur, cuprinzând mai multe rugăciuni. În prezent Liturgia Sfântului Vasile cel Mare se slujește numai de zece ori pe an și anume:

- În ziua Sfântului Vasile cel Mare (1 ianuarie);
- În primele cinci duminici din Postul Mare;
- În Joia Mare și Sâmbăta Mare;
- În ajunul Crăciunului și Bobotezei; dacă aceste ajunuri cad sâmbăta sau duminica atunci în ziua ajunului se săvârșește

Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, iar în ziua praznicului Liturgia Sfântului Vasile cel Mare.

Deosebirile principale dintre Liturgia Sfântului Vasile cel Mare și cea a Sfântului Ioan Gură de Aur constau în conținutul rugăciunilor rostite de preot și, mai ales, al rugăciunii centrale prin care se aduce Sfânta Jertfă numită anaforaua liturgică. Rânduiala lor însă este aproape identică.

Anaforaua este, în cultul creștin-ortodox *Marea Rugăciune a Sfintei Jertfe* din rânduiala Sfintei Liturgii, în cursul căreia are loc Sfințirea Darurilor. Ea începe cu adresarea către Dumnezeu-Tatăl, ca Ziditor al lumii, continuă, recapitulând pe scurt opera mântuitoare realizată de Dumnezeu- Fiul (anamneza) și sfârșește prin invocarea Pogorârii Sfântului Duh, pentru sfințirea Darurilor noastre de pâine și vin și prefacerea lor în Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Domnului. În timpul acestei rugăciuni este trasă dvera și sunt închise ușile împărătești, iar preotul se roagă în genunchi înaintea Sfintei Mese; la strană, cântăreții cântă *Pre Tine Te lăudăm*. În rânduiala Liturgiei ortodoxe, Anaforaua numește tot șirul de rituri și rugăciuni citite de preot (cele mai multe în taină), cuprinse în Liturgia Sfântului Ioan de la “Cu vrednicie și cu dreptate...” până la “Și ne dă nouă cu o gură și o inimă a mării și a cânta” (adică de la rostirea *Crezului* până la rugăciunea *Tatăl Nostru*)

Vasiliadele

Cuviosul ierarh a făcut o adevărată lucrare filantropică și socială, pe care i-a favorizat-o atât proveniența sa socială cât și formația sa. Spiritul filantropic îl moștenise și îl învățase de la părinții săi în așa măsură încât îngrijea pe bolnavi chiar cu mâinile sale, în timp ce el însuși ar fi avut nevoie de îngrijiri. În această lucrare era ajutat îndeosebi de sora sa, Macrina și de mama lor, Emilia, aceste blânde femei care aduceau multă mângâiere copiilor orfani, văduvelor și bolnavilor din comunitatea în care trăiau.

Acest cuvios bărbat a fost un ierarh care a trăit în mijlocul turmei și pentru turmă, a fost un puternic sprijinitor al oamenilor simpli, al victimelor secetei sau al încasatorilor de impozite și al conducătorilor nemiloși. A fost un ajutor al celor care sufereau de pe urma abuzurilor serviciilor de stat ale imperiului precum și un mijlocitor al orfanilor, al văduvelor, al sclavilor, al agricultorilor, al muncitorilor, al celor cu mulți copii, al micilor sate sau orașe și, în general, al tuturor nedreptățiților.

Sf. Vasile și-a pus la dispoziție în scopuri filantropice atât averea personală cât și întregul său suflet. Rezultatul și expresia dragostei și a iubirii sale de oameni sunt și constituirea „*Vasiliadei*”, un centru de clădiri care cuprindea, după mărturia lui Vasile însuși, locuințe în care puteau fi găzduiți conducătorii și funcționarii publici, o casă de oaspeți pentru cazarea străinilor și a celor ce se aflau în trecere prin cetate, un spital pentru îngrijirea medicală a celor bolnavi, cu personalul necesar de medici, infirmieri, vizitii și animale pentru tracțiune, clădiri pentru adăpostirea atelierelor și a muncitorilor. În mijlocul complexului se găsea o măreață catedrală, frumos împodobită, iar în jurul ei clădiri ce adăposteau sediul episcopului și al clericilor.

De atunci și până astăzi, Biserica a dezvoltat foarte mult această latură caritabilă, iar așezămintele sociale patronate de aceasta poartă numele de Vasiliade, în cinstea și spre pomenirea vrednicului ierarh Vasile cel Mare

Sfântul Vasile cel Mare – reformator și organizator al monahismului creștin

Sfântul Vasile cel Mare a fost un organizator al cultului și al monahismului creștin. Dăruirea cu care el și-a împărțit activitatea ca ierarh, pe de o parte, pentru instruirea credincioșilor ca să cunoască dreapta învățătură și să rămână neclătinați în păstrarea și afirmarea ei, iar pe de altă parte, prin introducerea disciplinei- obligând pe toți cei care participau la lucrarea Bisericii să se limiteze la atribuțiile ce le reveneau, și în același timp, lărgind activitatea așezămintelor de binefacere pentru toate categoriile sociale vizate de sprijin și protecție, toate acestea au făcut ca Sfântul Vasile să fie deosebit de iubit, stimat și ascultat în timpul vieții, iar imediat după moarte să fie numit „cel mare” și „fala” și „podoaba Bisericii”.

Întorcându-se în 356 din Atena și hotărându-se să urmeze calea ascezei, Sfântul Vasile a întreprins o călătorie în Răsărit și în Egipt pentru a cunoaște îndeaproape viața ascetică a monahilor. Acolo a fost cu adevărat impresionat de modul de viață al monahilor, de stăruința lor în rugăciune, care îi făcea să fie familiari cu Dumnezeu, după cum va scrie mai târziu; a admirat acolo modul în care slujbele din biserică dădeau ritmul întregului timp al zilei și nopții monahilor. Reîntors în patrie și însuflețit desigur de asceții pe care îi cunoscuse, inclusiv de Eustațiu, a început formarea unei obști monahale. Desigur că în acest efort a fost ajutat de mediul familial, în special de sora sa Macrina și de mama Emilia, care chiar l-au precedat în închegarea unei frățietăți monastice. Astfel pe cele două maluri ale râului Iris au luat naștere două comunități, una de bărbați, sub conducerea lui Vasile, și alta de femei, sub îndrumarea Macrinei. El a pus monahismul sub controlul autorității bisericești. Pentru prima dată monahii formau o grupare specială, recunoscută de Biserică și încadrată în slujba acesteia.

Caracteristic de asemenea pentru Sf. Vasile este și faptul că a întemeiat monahismul pe fundamentul solid al Sfintei Scripturi. Cel mai important izvor al învățăturii sale ascetice este Biblia și în special Noul Testament. În a 26-a regulă morală spune că: „*Se cuvine ca orice cuvânt sau faptă să se încredințeze cu mărturie a Scripturii inspirate de Dumnezeu spre instruirea celor buni, dar spre rușinea celor răi*” Sf. Vasile pune pe monahi pe linia vieții de obște. În concepția lui monahul, ca de altfel orice creștin, este dator să aibă ca lucrare principală exercițiul dragostei. Motivul lepădării de lume a monahului este chiar dragostea lui pentru Dumnezeu, care se exprimă în dragostea față de frați, din care de asemenea se și hrănește. Regulile pe care le-a alcătuit consfințesc superioritatea vieții cenobitice (de obște), care se bazează pe dragostea frățească, față de viața anahoretică (de sine, eremitică). Rezultatul lepădării de lume este mărturisirea consacrării și consecințele acesteia constau în special în păzirea celor trei virtuți făgăduite: a ascultării, a sărăciei și a fecioriei, care împreună cu curăția, cu păzirea inimii, cu smerenia, cu dragostea și cu rugăciunea constituie fundamentul pe care se alcătuiește viața ascetică de obște. Episcopul Cezareei recunoștea valoarea bunurilor materiale și orânduia pentru monahi o îndeletnicire regulată cu anumite lucrări, care luau forma diferitelor profesii ce se practicau în comunitate. Dată fiind însă porunca sărăciei, roadele muncii monahilor nu le aparțineau lor, ci întregii comunități; ele erau destinate mai ales împlinirii poruncii Domnului de a-l iubi pe aproapele. În mănăstirile Sf. Vasile funcționau chiar și școli cu internat, la care se primeau nu doar copii orfani, ci și ai unor părinți care îi încredințau monahilor spre educare. În acest mod Sf. Vasile a făcut din monahism un factor social, deoarece, dincolo de cultivarea spirituală, l-a temeluit și ca organ filantropic, de educare a tinerilor, de formare morală a acestora pentru o lume creștină. Din textele Sfântului Vasile se vede că creștinii care trăiau în lume vizitau încă din acel timp mănăstirile pentru folos sufletesc. În sfârșit putem să spunem că monahismul a fost înălțat de Sf. Vasile la o stare duhovnicească, socială, organizatorică și ecleziastică fără precedent. Din păcate după moartea lui și a Sfântului Grigorie de Nisa, autoritatea episcopilor nu a reușit să se mai impună monahilor. Episcopii a trebuit astfel să întrebuițeze din nou alte anatematisme pentru a putea evita alterarea mișcării ascetice. **(Foto 1: Sfântul Antonie cel Mare, întemeietorul vieții monahale eremite; Foto 2: Sfânta Macrina, sora Sfântului Vasile cel Mare, pomenită de Biserică la 19 iulie)**

Nu avem nici un folos din credința noastră dreaptă, dacă ducem o viață păcătoasă, așa cum nu avem nici un folos din viața noastră plină de virtuți dacă nu avem credință adevărată.

(Sf. Ioan Gură de Aur)

Despre demonizati și molitfele Sfântului Vasile cel Mare

Molitfele Sfântului Vasile cel Mare fac parte din categoria ierurgiilor sfințitoare ale vieții omului. Ele se citesc persoanelor stăpânite de demoni (ne amintim din Sfânta Evanghelie că o legiune întreagă de diavoli stăpâna un singur om).

Îndrăcirea poate avea loc ca urmare a păcatelor săvârșite de persoana în cauză ori moștenite de aceasta, a blestemului arhieresc ori preoțesc, a blestemului părinților trupești. Îndrăcirea poate apărea la o persoană și pentru că în respectivul loc s-au făcut păcate grele ori s-a chemat acolo numele celui rău, fie prin înjurături, fie prin vrăji. Îndrăcirea se mai petrece și din răutatea altora, care trimit vrăji asupra persoanei respective. Oricum ar fi aceasta, duhurile necurate intră în anumite trupuri numai cu îngăduința lui Dumnezeu și nu ne este dat nouă să știm de ce Dumnezeu îngăduie acest lucru (vezi pilda din Evanghelie în care demonii cer voie să intre în turma de porci, după ce Mântuitorul îi izgoneste dintr-o persoană posedată). Apostolii și urmașii acestora, episcopii și preoții, cu harul primit de la Dumnezeu și la porunca Mântuitorului: "Scoateți afară pe demoni!", au luptat crâncen cu puterile întunericului care robeau făptura omenească; și, știind că "acest soi de demoni nu iese decât cu rugăciune și cu post", au urmat întru totul cuvântul lui Hristos.

Ca și atunci, și astăzi preoții sfătuiesc mai întâi familia celui cu probleme să facă o spovedanie generală a păcatelor. (Știm din Sfânta Evanghelie că, oricâte vor dezlega pe pământ cei care au primit prin punerea mâinilor această putere, vor fi dezlegate și în cer).

Starea de nefericire a omului poate fi depășită astfel, căci "fericiți căroră

s-au iertat păcatele" - ne spune psalmistul.

Apoi, familia acestuia este sfătuită să țină post miercuria și vinerea - zile prevăzute chiar de Mântuitorul în Sfânta Evanghelie ca zile obligatorii de post pentru toți creștinii: "Vor veni zile când Mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti" - iar cele mai triste zile din istoria umanității nu pot fi decât ziua prinderii Mântuitorului lumii și ziua răstignirii Lui. Familia celui în cauză se roagă pentru acesta, citind acatiste și paraclise către Maica Domnului, către sfinți și către Mântuitorul. Este îndemnată să participe la Sfânta Liturghie și să vină cu cel bolnav de duhuri necurate la Sfântul Maslu.

După ce se pune rânduiala de "post și rugăciune" în familia respectivă, urmează citirea celor trei rugăciuni de exorcizare compuse de Sfântul Vasile cel Mare, mai ales

lângă racla unui sfânt, într-o mănăstire. Citirea de către persoane fără hirotonie a acestor molitfe poate avea urmări grave. Din Sfânta Scriptură aflăm chiar că cel rău nu numai că nu se supune, ba chiar se și răzbuna. Deci nu trebuie provocat de către mireni și la voia întâmplării. În mod minunat, persoana stăpânită de duhurile rele este salvată prin puterea lui Dumnezeu, odată cu citirea molitfelor Sfântului Vasile cel Mare de către preot ori episcop. Duhurile răutății sunt obligate să părăsească trupul stăpânit, printr-o luptă "față către față", purtată de către aceste persoane cu har, alături de întreaga familie a celui posedat. Acesta, smuls din ghearele celui rău, (re)devine închinător al lui Hristos, Dumnezeu lumii, venindu-și în sine, asemenea celui care "pierdut a fost și s-a aflat". (Gheorghita CIOCIOI, *Lumea credinței*, anul II, nr. 1(6))

CUVÂNTUL CARE ZIDEȘTE

Publicație a Parohiei Sfântul Vasile cel Mare- Calea Victoriei

"Pusu-te-a pe tine, Sfinte Vasile, Dumnezeu-Cuvântul, tărie bună Bisericii Sale, cel ce cu tunetul cuvintelor tale amuțești gurile ereticilor; iar noi credincioșii, bucurându-ne, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!"

Ianuarie 2009

Patronul spiritual al bisericii noastre

Parintele nostru Vasile cel Mare a trait intre anii 330-379, in vremea Sfantului si marelui imparat Constantin si, pana in zilele imparatului Valens, cel cazut in raticirea lui Arie. S-a nascut in Cezareea Capadochiei, din parinti dreptcredinciosi si instariti, Emelia si Vasilie, tatal sau fiind un luminat dascal in cetate. Strălucită și destul de lungă era tradiția creștină în această familie: bunicii din partea mamei suferiseră moarte martirică, bunica Macrina (nume pe care avea să îl poarte și primul vlăstar din familia lui Vasile cel Mare, sora lui mai mare, Macrina) fiind o ucenică a Sfântului Grigorie Taumaturgul. Bunicii au fost martirizați în timpul persecuției lui Maximin, în jurul anului 311, astfel că mama sa Emelia rămăsese orfană de mică.

În familia Sfântului Vasile cel Mare s-au născut nouă copii, patru băieți și cinci fete. Ofranda adusă Bisericii de această familie a fost foarte bogată. Toți cei patru frați s-au consacrat slujirii lui Dumnezeu. Trei, Vasile, Grigorie și Petru au ajuns episcopi, iar Navcratie, cel de-al treilea născut, ascet. Dintre surori, Macrina a ajuns o figură importantă a monahismului feminin. Trebuie de asemenea să mai menționăm că această distinsă familie, al cărei tată era fiu de mărturisitori și a cărei mamă era fiică de martir, a dăruit Bisericii patru sfinți: pe Macrina cea Tânără, pe Vasile, Grigorie și Petru. Între sfinți se numără de asemenea și bunica Sfântului Vasile, Macrina cea Bătrână, precum și mama lui, Emelia

Iubitor de învățatura și inzebrat pentru carte, Sfantul Vasilie si-a imbogatit mintea cercetand, rand pe rand, scolile din orasul sau Cezareea, apoi din Bizant, mergand pana si la Atena, cea mai inalta scoala din timpul sau, unde a intalnit pe Sfantul Grigorie de Nazians, cu care a legat o stransa si sfanta prietenie. Întorcându-se acasă în anul 356, după o scurtă perioadă de timp în care a practicat retorica, Vasile a renunțat la cariera de retor și și-a consacrat viața lui Dumnezeu. Pentru a cunoaște îndeaproape marile centre de viață ascetică, viață spre care începuse și el să încline sub influența sorei Macrina și a lui Eustațiu de Sebastia, în continuare a întreprins o călătorie obositoare în Egipt, Palestina, Siria și Mesopotamia. După ce s-a întors din această călătorie încărcat cu experiențe duhovnicești, s-a retras el însuși în singurătate, unde a rămas până în anul 362 studiind opere ale literaturii creștine, îndeosebi lucrări ale lui Origen și proiectând organizarea vieții monahale. Preponderența arianismului în partea de răsărit a imperiului a fost în mod sigur cauza pentru care în 362 a părăsit singurătatea și a intrat în rândul clerului, la vârsta de 32 de ani.

A fost înaltat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserica, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aiba de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfantul Vasilie a dus o lupta apriga, cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și aparând dogma Sfintei Treimi. Si-a atras mania împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apararea acestei dogme de capetenie a creștinătății. În cei opt ca preot și nouă ca episcop în Cezareea, Sf. Vasile a ajuns să fie conducătorul ortodoxiei în Răsărit. Mai ales după moartea Sfântului Atanasie cel Mare, survenită în 373, el a purtat toată greutatea luptei cu arianismul care ajunsese deja religia statului. Sf. Vasile a combătut arianismul atât pe plan teologic cât și politic-bisericesc, conducând ortodoxia către biruința care a fost consfințită de sinodul al II-lea ecumenic, dar pe care el însuși nu a mai apucat să o vadă, deoarece a murit cu doi ani mai devreme.

Toată viața sa Sf. Vasile a avut de suferit de pe urma unei stări de slăbiciune trupească. Cu toate acestea marele părinte a reușit să desfășoare o activitate uimitoare în domeniul scriitoricesc, organizatoric, pastoral, social, didactic și liturgic. Creația lui scriitoricescă a evoluat într-un continuu crescendo, împreună cu activitatea sa pastorală și bisericească, conducând la faptul că opera scrisă rămasă de la el să fie impresionantă. Amintim aici „Omiliile” lui cu teme exegetice, pastorale și morale, între care se disting cele „La Hexaimeron” și „Către tineri”, scrierile ascetice cu cele 55 de „Reguli mari” și 313 de „Reguli mici”, formulările sale dogmatice despre dogma treimică și despre modul de existență a persoanelor Sfintei Treimi, alcătuirea „Sfintei Liturghii” care-i poartă numele, marea colecție de scrisori, care constituie o expresie a uimitoarei sale activități, prin faptă și cuvânt, pentru asigurarea unității Bisericii din întregul Răsărit, activitate ce l-a arătat drept conducătorul bisericesc făcător de pace prin excelență.

Sfantul Vasilie a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul sau, chemandu-i pe moanahi sa se nevoiasca nu numai în folosul mantuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintai ierarh care a întemeiat, pe langa Biserica, azile și spitale, în ajutorul celor saraci și neputinciosi, indemnand pe cei insatariti sa foloseasca avutiile lor, ajutand pe cei nevoiasi.

S-a mutat către Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plins de credincioși și de necredincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. Cei zece ani ca arhiepiscop în Cezareea Capadochiei i-au fost de ajuns, pentru că el sa intre în istorie cu numele de Sfantul Vasile cel Mare.

Cea mai mare dintre virtuți este blândețea; de aceea a și fost pusă între fericiri: „Fericiti cei blânzi, spune Domnul, că aceia vor moșteni pământul!” (Sfântul Vasile cel Mare)

Gânduri bune la început de an

Plină de sărbători creștine importante, luna ianuarie, ca primă lună a anului calendaristic aduce creștinilor de pretutindeni prilej de bucurie, evlavie și recunoștință. Două dintre multele sărbători ale acestei luni sunt legate direct de Însăși viața Mântuitorului : Tăierea împrejur cea după trup a Mântuitorului nostru Domnul Iisus Hristos (1 ianuarie) și Botezul Domnului întru Duhul Sfânt (6 ianuarie). Poate că nu întâmplător aceste două sărbători care simbolizează ambele un botez au fost așezate de Biserica ortodoxă la distanță de doar 5 zile, prima simbolizând botezul tradițional al evreilor și cea de a doua Botezul Domnului în Duhul Sfânt, ca Fiul și Trimis al lui Dumnezeu : « Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele am binevoit » (Matei, 3/17).

Apoi creștinii ortodocși de pretutindeni sărbătoresc în luna ianuarie mai mulți sfinți importanți, deschizători de căi de biruință, fiecare după Harul dat lui de Dumnezeu : pe 1 ianuarie, sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, personalitate marcantă prin evlavie, înțelepciune, gândire, pricepere și elocință. De la Sfântul Vasile cel Mare ne-au rămas, pe lângă Liturgia Sfântului Vasile cel Mare și o mulțime de scrieri. Sfântul Ierarh Vasile a fost și deschizător de drumuri în ale dragostei de aproape și ajutor pentru cei neajutorați. Vasiliadele (primele așezăminte sociale) pot fi socotite, dacă vrem în termeni moderni, primele încercări ale asistenței sociale pentru asistarea bătrânilor, orfanilor și a celor care au nevoie de ajutor. Apoi periplusul sărbătorilor creștine continuă cu ziua de amintire și pomenire a Sfântului Ioan Botezătorul,

Înaintemergătorul, (7 ianuarie), alt deschizător de drum creștin. Ce poate fi mai important pentru un creștin decât Botezul, ca moment al creștinării, al unirii cu Hristos! De aproape două milenii Botezul este semnul distinctiv al creștinilor, marchează credința lor în Iisus Hristos și îi delimitează de celelalte religii.

Pe 17 ianuarie îl sărbătorim pe Sfântul Mare Mucenic Antonie cel Mare, de asemenea deschizător de drum, de această dată al drumului monahal. El este socotit părintele monahilor, întemeietorul vieții monahale, pustnice, ascete.

Trecând apoi prin alte zile de amintire a mai multor sfinți importanți precum Sfântul mucenic Eftimie cel Mare (20 ianuarie), Sfântul Grigorie Teologul (25 ianuarie), cuviosul Eftimie Sirul (de la care ne-a rămas superba rugăciune pe care o rostim în toate posturile de peste an și nu numai), luna ianuarie se încheie cu sărbătoarea, de această dată a celor trei mari Ierarhi : Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, care ne-au lăsat modele de evlavie, modestie creștină, scrieri încărcate de înțelepciune și rugăciuni pline de har precum și cele două Liturghii pe care Sfinții părinți le-au orânduit astfel încât ele se află într-o complementaritate perfectă în decursul anului.

Fie ca noi, muritori de rând, cei pe care Dumnezeu ne-a binecuvântat să ajungem și în acest început de an, să –i rugăm pe acești Sfinți să ne ocrotească, să ne lumineze și să ne înțeleptească cu rugăciunile lor, iar această lună de început de An Nou, încărcată de daruri spirituale să aducă tuturor un an plin de gânduri și fapte folositoare sufletului, spre Slava lui Dumnezeu. Amin.

(articol propus de d-na Marta Iliescu)

Biserica noastră se află în straie de sărbătoare. În prag de An Nou, an care va fi dedicat în întregime pomenirii și cinstirii vieții și activității marelui părinte capadocian și ierarh Vasile cel Mare, credincioșii parohiei noastre, dimpreună cu preoții slujitori, au pregătit cu mare bucurie sărbătoarea hramului bisericii. În ajun de An Nou, în ziua de 31 decembrie 2008, începând cu ora 17.00 a avut loc slujba Vecerniei, unită cu Litia și cu Acatistul Sfântului, slujbă în cadrul căreia au slujit și preoți invitați din alte parohii, ca o bucurie de împreună slujire la marele sfânt și patron al bisericii noastre. La orele 23.00 s-a oficiat un Te Deum, în cadrul căruia s-au rostit rugăciuni de mulțumire și de bună sporire în anul ce va să vină.

Sfânta Liturghie de hram a fost oficiată de Prea Sfinția Sa, Prea Sfințitul Episcop Varsanufie Prahoveanul, episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucureștiului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. S-a oficiat Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, care este urmată de rostirea Molitfelor Sfântului. La sfârșitul slujbei, au fost împărțite 500 pachete cu alimente, ca semn de bucurie și spre pomenirea activității social caritabile bisericești, ale cărei începuturi au fost puse de însuși Sfântul Vasile cel Mare.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă ocrotească familiile, casele, să vă dăruiască pace, sănătate, spor duhovnicesc, toate cele de trebuință, și să vă dea mântuire tuturor, pentru rugăciunile Sfântului ierarh și părinte al nostru, Vasile cel Mare, Episcopul Cezareei Capadociei! La mulți ani! (Pr. paroh Cristian Trandafir)

Anunt – În zile de 4 și 5 Ianuarie 2009, Preoții Bisericii Sfântul Vasile vor veni în parohie pentru a sfinți casele enoriașilor cu ocazia prăznuirii Botezului Domnului : **Pr. Trandafir Cristian** -Str. Frumoasă și Calea Victoriei ; **Pr. Andreana Petru**: Intr. Putul de Piatră, Bd. Lascăr Catargiu pe partea cu Orange, Str. Orlando, Bd. Iancu de Hunedoara –Nr.25, Bl 2, Bl. I 1 – nr.2; **Pr. Zamfira Marius** – Bd. Iancu de Hunderoara: Bl. H4, H5, H6, Intr. Geneva, Str. Mexic Nr. 2 I3, Nr2. Bl.1, Str. Grigore Alexandrescu, Bd. Lascăr Catargiu pe partea cu Grigore Alexandrescu, Str. Gheorghe Manu